

– og da vi behandlede dem, fik jeg det indtryk, at de ligesom satte tingene på plads, og Dansk Folkeparti var også positivt indstillet over for de to lovforslag. Men i et moderne samfund udvikler tingene sig hurtigt, og det må de i hvert fald have gjort her, for pludselig blev vi sammen med undervisningsministeren kaldt til et møde om, at lovforslag nr. L 268 nu skulle fremsættes, og fik at vide, hvad essensen i lovforslaget var, og siden har der så været al denne debat om dette lovforslag.

Én ting vil jeg sige til ministeren, og det er, at man er nødt til at gå i tænkeboks i Undervisningsministeriet med hensyn til de nye skoler, der er under etablering, og som kommer i klemme med dette lovforslag. Det drejer sig om, at 2, 3, 4 stykker af dem er meget langt fremme med hensyn til at oprette skoler pr. 1. august 1997, og de har jo intet ulovligt begået. Og vi fik at vide af en deputation, at nogle af dem oven i købet har købt ejendomme for et par millioner og er klar til at begynde at indrette dem med henblik på at starte august 1997.

Jeg tror og håber på, at ministeren, ligesom han har tacklet mange andre ting i denne sag, også vil se fornuftigt på, at vi eventuelt gennem et ændringsforslag kan løse dette problem for disse skoler.

Vi står over for en utrolig smertefuld proces. Det er jo en smertefuld proces for de forældre og de børn, der bliver ramt af det her. Nogle af forældrene har måske oven i købet selv været med i nogle af de her konstruktioner. Jeg siger måske, for jeg ved det ikke, men i hvert fald rammer det børnene, og de er forholdsvis uskyldige.

Jeg synes også, det er en smertefuld proces for Folketinget. Det er faktisk et af de lovforslag, der har smertet mig mest i de 6 år, jeg har siddet herinde, og jeg synes, det er nærmest uforståeligt, at en god dansk lovgivning på dette område – som Danmark faktisk er kendt for ude i den store verden – kunne køre så gruelig galt, som tilfældet har været.

Der er også et økonomisk bo, der skal gøres op. Det kommer efterfølgende, men jeg vil nævne det her i dag, for jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi ikke går forbi hinanden.

Nu skal staten økonomisk set have tingene gjort op med de berørte skoler, og det bliver også en lang og smertefuld proces, hvor påstand sikkert vil komme til at stå mod påstand om, hvor meget der skal tilbagebetales.

Og så kommer det næste spørgsmål: Kan skolerne overhovedet tilbagebetale pengene? Har de egenkapital til at gøre det, hvis det er meget, meget store beløb, vi taler om?

Jeg har heller aldrig set så mange papirer i en sag som i denne her, og i nogle af de store dyngepapir, vi har fået om sagen har jeg set, at det ligesom fremgår, at der er nogen uklarhed om, hvorvidt man overhovedet kan kræve noget af koncernen, men jeg går ud fra, at der bliver foretaget en juridisk korrekt undersøgelse af det, for hvis koncernen mere eller mindre uberegtiget har fået nogle penge af skolerne, skulle man jo mene, at det i et retssamfund så også ville være rimeligt, at man fik det bragt på plads, og at staten kunne få nogle af de penge tilbage, som den faktisk slet ikke skulle have været af med.

Og så er der det med, at det har stået på i årevis og har taget til i styrke og omfang. Og når man oven i købet i bemærkningerne skriver, at det »synes at være tiltagende i styrke og omfang«, er det i sig selv et bevis på, at der er mange, der har været klar over, at det har været galt, og vi, der står lidt på sidelinjen, f.eks. som jeg selv, har kunnet påpege det, men vi har jo ikke haft de samme muligheder for virkelig at gå ind i sagen og se de regnskaber og lignende, der kommer frem, som ministerier og ministre osv.

Jeg vil ikke forlænge debatten, men kun sige, at med hensyn til dette lovforslag og de undersøgelser, der ligger til grund for, at ministeren har truffet den tunge beslutning at fremsætte forslaget, må ministeren jo være sikker i sin sag, for det er og bliver regeringen, der har ansvaret for de ting, der ligger til grund for, at lovforslaget er blevet fremsat.

Vi vil helt givet støtte, at lovforslaget bliver vedtaget her i Tinget, for jeg kan ikke se andet, end at når en ansvarlig regering kommer frem med så alvorlige ting, som der her er tale om, kan vi kun sige, at de ting skal bringes på plads.

Til sidst vil jeg så lige sige, at de to dagsordensforslag, der er fremsat af henholdsvis SF og Fremskridtspartiet, kan vi ikke støtte. Vi er medforslagsstillere til det dagsordensforslag, som bæres frem af regeringen, Venstre og De Konservative, og det vil vi stemme for, når der i morgen bliver afstemning om det, og så vil vi i øvrigt følge det videre arbejde i Uddannelsesudvalget.

Og så vil jeg sige til ministeren, at jeg glæder mig til at møde ham i Uddannelsesudvalget –